

ZGODNJA DANICA. KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi poli, in velja po pošti za celo leto 4 gl. 60 kr., za pol leta 2 gl. 40 kr., za četert leta 1 gl. 30 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 4 gl., za pol leta 2 gl., za četert leta 1 gl., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej

Tečaj XL.

V Ljubljani, 15. mal. serpana 1887.

List 28.

Huda vést in Božje pota.

V prijaznem mesticu južne Nemčije živela sta v začetku tega stoletja dva kmečka zakonska; bila sta bogata in pobožna. Imela sta dva sosa; eden bil je star 24, drugi pa 22 let. Bili so tistikrat hudi časi. Cesar Napoleou I bil je ravno na Ruskem od Boga kaznovan in je bežal nazaj. Nemčija, katero je bil on tako hudo potlačil, se je zopet opomogla in se obo-roževala za prostostni boj. Pruski kralj, Viljem je sklical može in mladeniče k zastavam, da se znebé svojega sovražnika. — Tudi v omenjeno mestice došel je razglas. Starikavi, bolni oče je rekel sinovoma: „Ko bi le mogel gotovo bi enega ali drugega poslal kralju v pomoč, a pri teh razmerah ni mogoče.“

Druzega dne našli so stariši v spalnici sinov pismo starejšega, v katerem se poslavlja od njih in od brata, rekoč: „Poslušal sem povelje kralja in hočem se vde-ležiti boj, da zmagamo sovražnika in rešimo domo-vino.“ Da bi pa stariši ne imeli kakih sitnost, pravi, je na tihem pobegnil. Saj bode mogoče tudi brez njega opraviti. „Prosim Vas (je rečeno dalje), odpustite mi in podelite mi svoj blagoslov. Ko bode vojska končana, nadjam se, da vas zopet vidim.“ — Čeravno sta ga oče in mati, svojega pervorojenca, zelo rada imela, tolažila sta se s tem, da se je daroval domovini, — upala sta, da se zopet veselo snidejo.

Napoleona so zmagali in zmagovite čete so kora-kale v Pariz. V tihem mestecu južne Nemčije čakali ste dve serci ljubega sina, a ni ga bilo. Napoleon se je vernil z otoka Elbe, da bi še enkrat poskusil svojo srečo; a spodletelo mu je in bil je premagan pri Waterlov-u, potem pa pregnan na otok sv. Helene, kjer je končal svoje viharno življenje.

Zopet sta upala zakonska, da se bode sedaj njun sin vernil; a leto je preteklo za letom in ni ga bilo. Sedaj sta vedela za gotovo, da ni več med živimi. V začetku leta 1820 sta umerla oče in mati vsled žalosti za svojim sinom.

Mlajši sin je tedaj podedoval vse njuno premo-ženje. Oženil se je z bogato deklico, in ko je imel dva dečka, bila je njegova sreča na verhuncu. Vendar je ni dolgo vžival, kajti kmalu mu je umerl najmlajši deček.

Ne dolgo potem je začela žena bolehati in nastopno leto je tudi ona ležala v rakvi. Otožno, skoraj obupno

je gledal mož v grob za njo. Ostal mu je še en otrok, prav ljubeznjiv. Na tega je oče sedaj vse zaupal. Čez nekoliko mescev mu je pa še ta umerl, in oče je ostal sam. Bil je priden gospodar, ni popival in ne igral, povsod pazil je na red; a kmalu jeli so ljudje govoriti, da peša njegovo premoženje. Prijatelji so mu svetovali, naj se drugi oženi, da dobí dobro gospodinjo, da bo potem že boljše. A on jim otožno odverne: „Tu ne pomaga nobena ženitev.“

Druzega ni bilo čuti od njega. Delal je še vedno kakor poprej, a vse zastonj, vse je šlo rakovo pot. Ljudje niso mogli umeti, kam gre vse premoženje ne-srečnega kmetiča. Moral je prodati njivo za njivo. Živina mu je zbolevala in poginjala. Moral si je denarja izposoditi, a prišel je na to, da niti obresti ni mogel plačevati. Vendar ni bilo slišati, da bi bil kedaj kaj potožil. Njegov dom bil je na dražbi prodan, le nekaj malo denarja mu je ostalo. Šel je k nekemu sosedu v stanovanje. Toda po noči mu je še ostalo nekdo ukradel. Ponudil se je za dninarja in kot taki je stanoval v ubožni hiši.

Kljubu vsemu temu je ostal vedno molčeč. Tako se je godilo do maja 1850. Postal je bil siv starček. Nekega dne pride k sodnji in prosi zašlišanja. Dovolilo se mu je. Sodnik ga vpraša: „Nu, kaj hočete?“ Na to vzdigne starček obe roki proti nebu in zakliče: „Gospod sodnik, zaprite me, ker umoril sem svojega brata. S to-le roko sem ga ubil. Zakopal sem ga pod skednjem svojih starišev. Roki še vedno imate duh po kervi! Njegova kri kliče na maščevanje! Prosim vas, zaprite me!“ — Ostrašen stopi sodnik nekoliko nazaj, kajti mislil je, da je mož blazen. Ko se je nekoliko oddahnil, pravi: „Mož vi ste bolni?“ — Nisem bolan, odgovori mu kmet! Le pojdite z menoj, bom vam pokazal, kje sem ga zagrebel. Obsodite me, ker drugač nimam mirú.

Kmalu je sodnik spoznal, da je mož pri pravi pameti. Vzel je svojega tajnika kot pričo saboj in šli so na kmetičev dom. Ko je tedanji posestnik dovolil, šli so v skedenj. Pred njim hitel je kmet in pokleknil v kotu, rekoč: „Tu je.“

Sekali, kopali so in čez pol ure so spravili lobanjo in drugo okostje na dan. Starček začel je bridko jokati in Boga milosti prositi. Sodnik ukazal je iti po orožnika, kateri je odpeljal zločinca v ječo. Olajšan korakal je sedaj kmet dalje. Pri zašlišanji je povedal, da je

zgodnji mladosti bil bratu nevošljiv zaradi dedščine in je mislil, kako bi ga odpravil. Ko se je razglasil oni oklic, zdelo se mu je pripravno umoriti ga in zagrebsti. Storil je, kar je namenil. Spisal je tudi pismo, o katerem smo v začetku pisali. Stvar mu v začetku ni delala priglavitice. Ko so ga pa začele nesreče obiskovati, spoznal je, da ga je Bog zapustil, kakor Kajna svoje dni. Vest ga je začela peči in vse jedno mu je bilo, kar se mu je tudi pripetilo. Po poti nesreče ga je Bog dovedel do spoznanja, zatoraj se je sam oglasil in prosil pravične sodbe, kajti le na ta način nadeja se, da se ga bode Bog usmilil.

Preiskava je bila kmalu končana in prišel je pred porotnike. Spoznali so ga enoglasno za krivega in bil je obsojen v dosmertno ječo. Ko mu je naznanil predsednik, in ga vprašal, ali ima kaj zoper to, rekel je: „Ne, gospod predsednik! Zahvaljujem se Vam. Jaz sem pravično sojen! — O ta moja roka dišala je po kervi, katera je klicala na maščevanje. Moja pregreha morala se je še na tem svetu poravnati; sedaj upam, da mi bode Bog milostljiv!“

Stariha ni bil dolgo v ječi, kajti kmalu je zbolel. Prav skesano se je spovedal jetniškemu duhovnu, in mirno v Gospodu zaspal. To je naznanil „Sendbote“ l. 1884.

O mladi ljudje! Krotite svoje hude nagnjenja in strasti! Ne le bratomorstva in ubijanja kličejo za maščevanje, ampak vsaka smertna pregreha in hudobija, katero si na vest nakopljete. Tvoja roka dahne ne le po bratomorstvu, ampak tudi po vsakem umoru, ubijanju, hudem poškodovanju bližnjega! Tvoja roka dahne po ropu, po tatvini, po goljufiji in sleparstvu, dokler krivice ne popraviš, tujega denara itd. nazaj ne daš. Tvoj jezik dahne po preklinjevanju, ostudnem govorjenju, dokler pokore ne storiš, pohujšanja po svoji moči ne popraviš! Tvoj jezik dahne že od davno po pregrehi, ker je bližnjega obrekel. Tvoje serce dahne po veliki nehvaležnosti, ker namesto hvaležnosti si svoje dobrotnike le žalil, dobro jim s hudim povračeval, in še marsikaj enacega, kar ni izprano s tvoje duše.

Prevažna naloga.

Že večkrat sem slišal pritoževanje zarad spridenosti sedauje mladine in nazadnje še obupni pristavek: „Kaj bode takrat, ko sedauja spačena mladina odraste?“

Ne bom se spuščal v preiskavanje, je-li tako pritoževanje gledé naše mladine popolnem opravičeno, ali ni; ne bom popisaval zlobnosti in napačnosti, ki se nahaja pri popačenih malih; ampak kar naravnost stavim vprašanje: Če je mladina spridena, kakor pravite, da je, — kdo je pa kriv tega? Otroci sami tega ne morejo biti krivi, kajti otrok je otrok, ki tako zdaj kakor pred sto ali tisoč leti — s hudim nagnjenjem pride na svet, pa je tudi z milostjo božjo od sv. cerkve posvečen. Ako tedaj mladina na napačna pota zaide, ako se spridi, so tega večinoma le drugi krivi. Da, odrasli so premnogokrat v krivi spridenosti mladega sveta; ali govorimo raje kar v prvi osebi: mi vsi smo krivi, eni po tej strani, ker za odgojo ljube mladine premalo ali nič ne storimo; drugi pa na ono stran, ker mladini celo zanjke nastavlajo in pohujšanje pripravljajo.

Zares, nobene reči nam v sedanjem času ni tako zelo treba, kakor dobre, modre kerščanske odgoje, — take odgoje, ki dela na dvé strani: pohujšanje odvrcaje in k dobremu napeljuje. Groza nas obide, če pogledamo, kako zelo so mnogi otrociči zanemarjeni in zapuščeni! Serce, katero ima le še trohico ljubezni do bližnjega, ne more biti mirno pri takem pogledu!

Toda, kaj je storiti?

Združiti se, v družbi je moč!

Pa bode berž kdo ugovarjal: „Že zopet nova družba, nova bratovščina! Ali ni že dosedanjih preveč?“

Recimo najprej, da bi bila taka družba res nova družba — ali ima pravico obstanka med drugimi? Ne dá se tajiti, da je odgojevanje mladine šteti med najvažnije napore olikanega človeštva. Če se toraj vstanovi bratovščina z glavnim namenom, pospeševati kerščansko odgojo, mora taka bratovščina gotovo med družimi imeti odličen prostor.

Pa take bratovščine ni treba še le vstanovljati. Že obstoji nekaj lét; le da je premalo znana. Glavni namen tem versticam bodi toraj, da blagovoljnega čitatelja soznanim s to prevažno bratovščino, ki ima namen mladino nedolžno ohraniti, ali če se zgubi, jo zopet na pravo pot povabiti.

Preblagi mož P. E. Hager v Solnogradu je osnoval družbo, ki je močno podobna „dejanju sv. detinstva“, le da ne veljá poganskim, tujim otrocičem, marveč domačim, ki imajo večkrat le preveč poganskega na sebi. Ta družba ali bratovščina je od sv. očeta Leona XIII z obilnimi odpustki obdarovana in ima prav avstrijski značaj, t. j., dá se pri raznih avstrijskih narodih osnovali po dotičnih razmerah in je že prvotno vstanovljena za vse avstrijske dežele. Na Češkem ima že precej terdna tla in tudi na Ogerskem se zanimajo zanjo, — zakaj bi se tudi pri nas ne vkoreninila?

Namen in pomen te bratovščine je najbolj razviden iz družbinskih pravil, izmed katerih so znamenitejše te-le:

Bratovščina detoljubov.

Čemu je ta bratovščina? Prevzela je nalogo, po vsej moči pospeševati versko-nravno odgojo mladine in si prizadevati za njeno rešenje.

Kdo more postati ud? in kako? Vsak kat. kristijan je lahko ud; ni mu treba družega, kakor splovnati dolžnosti udov.

Ktere pa so dolžnosti udov? 1. Vsaki dan molijo tole molitev: „Tebe, o Jezus prosimo, pridi na pomoč svojim služabnikom, ktere si s svojo predrago kervjo odkupil“; in potlej 1 češčenasimarijo s pristavkom: „O Marija, pribežališe grešnikov, in ti sv. rednik Jožef, prosita za kerščansko mladino!“ 2. Plačajo v družbine namene na teden 1 kr. milošćine; prav revni pa na mesec 1 ali 2 kr.

Kterih odpustkov se udje vdeležijo? Vsled pisma papeža Leona XIII. 20. dec. 1884 dobijo udje te le odpustke:

a) Popolne: 1) V dan svojega pristopa k bratovščini, če vredno sprejmo zakramenta sv. pokore in sv. reš. Telesa; potlej tele praznike: 2) o božiči; 3) o veliki noči; 4) o binkoštih; 5) v praznik brezmad. Spočetja D. M.; 6) praznik sv. Jožefa (19. marca) in 7) rojstni dan sv. Janeza Kerstnika s tem pogojem, če gredo k spovedi in sv. obhajilu ter obišejo cerkev ali javno kapelo in molijo na papežev namen.

b) Nepopolne: 7 let in 7 kvadragen naslednje praznike: 1) Svečnico, 2) Marijino darovanje, 3) god sv. Ane, 4) sv. Joahima, 5) sv. apost. Tomaža, 6) sv. Benedikta, 7) sv. Angele Mer., 8) sv. Vincencija Pavl., 9) sv. Hieronima, 10) sv. Jožefa Kalas., 11) sv. Ruperta in 12) sv. Petra Kanizija, če ob teh dneih skesano in pobožno obišejo cerkev ali javno kapelo.

V prid umerlim udom: Vse sv. maše za ranjce ude imajo altarno privelegijo.

(Konec nasl.)

Duhoven hočem biti.

Iz življenja Kolpingovega je med mnogimi drugimi prigodki tudi sledeča lepa čertica:

„Od neke skušnjave, katero je imel še ko je bil čevljarski pomagač, pripoveduje Kolping svojemu prijatelju takole:

Delal sem pri enem mojstru v Kolinu; mojster me je čislal. Razun mene imel je tudi še učenca. Družina njegova bila je majhna, kajti razun žene imel je še hčerko. Precej prostorna bila je njegova hiša; a skoraj vse prostore je dal v najem. Jaz sem stanoval v sobici pod streho, a bilo je prav prijetno stanovanje. Mojster bil je premožen. Hčerka bila je pridna in delavna in v gospodinjstvu dobro izurjena.

Mene so spoštovali, kakor bi bil njihov sorodnik. To življenje mi je jako ugajalo. Prijateljstvo postajalo je vedno bolj tesno.

Pozneje so mi tudi odkazali lepšo sobo, katero mi je vsaki dan mojstrova žena lepo osnažila.

Od tega časa se tudi v družinskem življenju ni nič kaj sklenilo, da bi me ne bili za svet vprašali. Gospodinja je večkrat rekla: „Moj mož že težko opravlja svoj posel in bode mógel kmalu izročiti delavnico komu drugemu. Komu? To se še ne vé?“

Mojster obnašal se je kakor oče proti meni in velikokrat je rekel, da ima dva otroka, in ko bi vedel, da jaz ostanem vedno v njegovi hiši, bi mirno umrl. Kmalu sem zapazil, kam te besede merijo. Nekega dné smo se zopet o tej stvari pogovarjali in ko so se čudili, da nočem sprejeti ponudbe, hitel sem v svojo sobo iskat pomoči, da jim naznanim. „Jaz pojdem.“ V sobi sem se zjokal in s sveto britko martro v roci sem storil sklep, da hočem poslati duhoven, ter sem prosil Boga pomoči.

Čudovito poterjen prišel sem v delavnico. Komaj se vsedem, že rečem: „Mojster, jaz si bom drugo delavnico poiskal!“ Ko sem to izgovoril, bilo je kakor da bi ga bil mertvoud zadel, zgrudil se je na stol in vse mu je odpovedalo. Ko se je nekoliko zdramil, dejal je: „Ni mogoče, ni mogoče!“ Potem je poklical ženo in ji je rekel: „Adolf hoče nas zapustiti! „Gospodinja je zakričala: „Jezus in Marija! Kaj se je zgodilo?!“ Ko je hčerka zvedela moj sklep, jela se je jokati.

Viditi, kaj sem napravil, bilo mi je jako bridko pri sercu. Pa vendar vse me nič ni premaknilo. Moralo se je to zgoditi. Čez nekoliko tednov zapustil sem pridno, bogaboječo družino, katera je hotela s tem sebe osrečiti, da bi bila mene osrečila.

Tako pripovedoval je Kolping. Tako vodi Bog one, katere si je izbral za kaj večjega, in tako poslušajo junaške duše Božji glas.

Kdo vé, kam tebe, mladenič, kliče Bog, posebno ako si gimnazijo zveršil in ne veš prav, kaj bi počél, kam bi se obrnil? Stori, kakor je storil verli Kolping: podaj se v samotno sobico, ali še bolje, v cerkev; moli k sv. Duhu, k Mariji, k svojemu angelju varhu za razsvitljenje. In ako se obnovi v tvojem sercu lepa misel, in sklep, ki si ga imel že v otročjih letih, namreč: „duhoven hočem biti!“ prevdarjaj, izprašuj samega sebe, svoje moči, posvetovaj se z modrim človekom, moli dalje in izvoli si naj lepši stan duhovski, ako upaš, da si vanj poklican. Naj te ne plaši to, ako te je morebiti strupna sapa sedanjega časa kaj opihala; očisti se, opusti napake, znébi se sanjarskih misel o ne vém kaki lažnjivi prostosti, ki je nikjer na svetu ni, razun v dobri vesti, in tako nadalje moli za poklic, in skusil boš, da je res: „kdor terka, se mu bo odperlo.“

Ogled po Slovenskem in dopisi.

God ss. Mohorja in Fortunata.

(Govor v ternovski cerkvi v Ljubljani 10. julija 1887.)

Po vsem svetu se je raslegal njih glas in do pokrajin zemlje njih beseda. Ps. 18. 5.

Množica se mi smili! Tako govori Jezus v sv. evangeliju in kaže množicam v puščavi svojo ljubezen, ktero poterdi s tem, da poslušalce nasiti s čudodelnimi kruhi. Tako skerben je naš Gospod za časne potrebe; kako mu mora še le pri sercu biti sreča neumerjočih duš! Zato se je toliko trudil z naukom in zgledom, da bi ljudi pridobil za sveto vero; smilili so se mu namreč, ker je vedel, da bodo pogubljeni, ako ne bodo živeli po njegovih naukih. Množica se mi smili! Tako govori tudi še sedaj Jezus v nebesih, zato obuja v vseh časih goreče oznanovalec sv. vere, misijonarje, da nosijo besedo božjo, željnim ljudem kruh Jezusovih zveličavnih naukov. Zato smo se v nedeljo spominjali ss. Cirila in Metoda, ki sta Slovenom donesla luč sv. vere in jo oznanovala tudi po naših krajih, ko sta večkrat potovala v Rim. — Prihodnji torek pa obhajamo god ss. Mohorja in Fortunata, ki sta patrona ljubljanski škofiji; množica naših očetov, ki so sedeli v temni in smertni senci in čistili malike, se jima je smilila in podučevala sta jih v Kristusovi veri; zato jih ima naša škofija za svoja patrona; naša dolžnost pa je, da se ob godu hvaležni spominjamo tudi mi, ker jih častimo tudi v naši cerkvi na stranskem altari. — Poglejmo zato danes I. kako sta ss. Mohor in Fortunat za sv. vero živela, terpela in umrla, in II. kako se njuno delo še sedaj nadaljuje med nami tudi po „Mohorjevi družbi“, ki ima po sv. Mohorju svoje ime! —

I. Kako sta sv. Mohor in Fortunat živela, terpela in umrla?

1. „Stopi na cerkveni prag — govoril je sloveč pridigar M. Vertovec na visokem Nanosu — in videl boš pod Krasom na desni, toliko da ne v samem morji, černo cerkev z zelo visokim zvonikom; to je Oglej. O prijatelj, kaderkoli ga boš videl s te gore, pokloni se mu, spoštuj ga, zakaj iz Ogleja je prinesel sv. Mohor s pomočnikom svojim sv. Fortunatom tvojim starim in nevednim prednikom sv. vero; in po njih je tudi tebi zasvetila; iz Ogleja tedaj, iz tega za-te sv. mesta, je tebi došlo zveličanje, ali ne bo ta lepa misel vnela tvojega serca, da se bo topilo hvaležnosti in dvigalo k Bogu, ki te je brez tvojega zasluženja po svojem neskončnem usmiljenju poklical k spoznanju sv. vere.“ — V Ogleji torej, ali kakor so stari Rimci rekli, v Akvileji, sta bila doma ss. Mohor in Fortunat, tam se je gibala zibelka kerščanstva za vse Slovence. Žal, da je divji Atila razdjal to lepo mesto l. 452. Še se je pozneje povzdignilo to mesto, v 7. stoletju je celo obogatelo in kovalo svoj denar; a pozneje je izginila vsa njegova čast in oblast, le velika od starosti začernela cerkev je še ostala in pa visoki zvonik, sv. vere častito znamenje. — Starega Ogleja ni ostal kamen na kamnu, resnica Gospodova pa ostane vekomaj, ktero sta od ondot na vse strani širila ss. Mohor in Fortunat.

2. Sv. Mohor je bil v Ogleji prvi škof. Neutrujen opravlja svojo pastirsko službo dvajset let: svoje verne uči, neverne spreobrača, zgubljenih išče, povsod pa delj dobrote, kamorkoli se prikaže. Bog blagoslavlja njegovo delo očitno s čudeži; prav posebno se je to pokazalo v terpljenju in smerti štirih bogaboječih sester Oglejskih, ki niso zatajile vere Kristusove. Terpinčijo jih trinogi

in mesarijo; a Bog jih ozdravi in ko se celo njih lastni oče derzne, da jih v nekem stolpu zaperte umorí, tedaj se stemni nebo, kakor da bi ne moglo gledati tolike hudobije, in strela vdari v zvonik ter končá brezvestnega očeta. Potem čudežu vse vré za Mohorjem in trumoma pristopajo h kerščanski veri.

Pa ne samo v Ogleji, tudi daleč na okrog je sv. Mohor s svojimi učenci razširjal sv. vero. Na Koroškem, v starodavnem Gorotanu, na lepi ravnini nad sedanjim Špitalom je stalo mesto Tiburnija, in škofija v tem mestu je bila oglejska hči. Stara Emona, kakor so Rimci imenovali našo belo Ljubljano, je dobivala iz Ogleja svoje prve škofe; ravno od tam tudi Celje in Ptuj na Štajerskem. Vsem škofijam po Primorskem, gornjem Laškem in Tirolskem, po južnih državah za široko Donavo globoko v ogersko zemljo — vsem je stara oglejska stolica mati (Slomšek). Glejte, predragi, tako daleč je sv. Mohor s svojimi pomočniki in nasledniki oznanoval resnice božje; zares, o Mohorju in njegovih pomočnikih veljajo besede psalmistove: Do pokrajín zemlje se je razlegala njih beseda. (Ps. 18.)

(Konec prih.)

Iz Ljubljane. (Nova maša v Marijanišči.) Ljubeznivo-veličastna slovesnost se je veršila na god sv. Mohorja in Fortunata, 12. julija, v Marijaniški kapeli v Ljubljani. Novomašnik gosp. Janez Milar si je izvolil kapelo Marije pomočnice kristjanov, da v nji obhaja svojo novo mašo. —

V ta namen so za vse lepo vnete preč. šolske sestre prav prijazno olupšale hišo, posebno krasno pa je bila opravljena kapela; že sama na sebi lepa, zdela se je danes pričujočim res kakor nebeški vert, kjer brezmadežna nevesta pričakuje svojega ženina; pervikrat je namreč novo to svetišče sprejelo novega mašnika. — Zbralo se je bilo v kapeli prav mnogo pobožnega ljudstva; med drugimi so bili pričujoči: oče, mati in sestre novomašnikov, mnogo drugih dobrotnikov Marijanišča. Med obilno azistencijo gg. duhovnov in bogoslovcev je opravljal novomašnik svojo prvo presveto daritev. — Slavnostni govor je govoril preč. g. dr. Fr. Lampe.

Deržec se reka sv. Janeza (15. 15): Od sedaj vas ne bom več imenoval služabnikov, ker sem vas imenoval prijatelje, je razpravljal jasno in temeljito, kakor vselej: kako postane duhoven prijatelj Jezusov, in da je s tem deležen vseh dobrot, ktere deli Gospod svojim prijateljem, pa da prevzame tudi na svoje rame vse dolžnosti, ki jih ima prijatelj do prijatelja, duhoven do Jezusa. Ljubezen, ta je znamenje prijateljstva; ljubezen torej naj vedno druží duhovna z Jezusom. Kakor pa je Jezus obračal svojo ljubezen posebno za odrešenje neumerjočih duš, tako naj tudi duhoven živi, dela in terpi za sebi izročeno čedo.

Posebno naj pri tem ne pozabi ubogih in malih, ktere je Kristus posebno ljubil in pervim ozušoval sv. evangelij. Poterpežljiva ljubezen, rekel je k sklepu g. govornik, bodi novomašniku zvezda-vodnica, ki naj mu sveti na vseh njegovih potih in pri vseh njegovih opravilih; pri Jezusu naj si jo v molitvi in premišljevanji vterjuje, da sebe in svoje pripelje srečne v nebesa. — Slovesnost so povzdigovala lepe nove orgljo in vbrano petje, ktero s tolikim trudom in ljubeznivostjo goji v tem zavodu preč. g. P. Angelik. —

Bodi torej vsem, ki so pripomogli kakorkoli, da se je slovesnost opravljala tako priserčno in spodbudno, prelepa zahvala! — Gosp. novomašniku pa želimo prav mnogo blagoslova božjega v vinogradu Gospodovem. Pod varnim maternim varstvom Marije, pomočnice kristjanov, je daroval prvo sv. daritev, doživel prvi najlepši dan duhovskega življenja, Bog daj, da tudi zanaprej pod

njenim varstvom srečen preživi svoje duhovsko življenje! —

Iz Blagovice. (Stoletnica in kratka zgodovina te duhovnije.) Letos obhaja več fará (24) naše škofije stoletnico svojega vstanovljenja, med njimi tudi fara sv. Petra v Blagovici v dekaniji Moravški. Sto lét, to še ni kdo vé koliko časa; na Kranjskem so fare, ki štejejo več sto let od svojega začetka.

Vender so farmani v Blagovici z veselím in hvaležnim srcem obhajali stoletno slovesnost; zakaj farna cerkev je naj imenitnejša, naj častitljivša reč v fari, je duhovno serce cele fare, je prava hiša božja, hiša brezštevilih dobrot, ki se farmanom delijo. A iz prejšnjih časov se o Blagovici ne more mnogo povedati, ker je vse zakrito v temno preteklost. Na mestu, kjer zdaj stoji farna cerkev, bil je že v 14. stoletji grad plemenuite rodovine „Giogovičanov“ (Blagovičanov) s kapelo. Pri tej kapeli, ki je bila posvečena sv. ap. Petru in Pavlu, je bil od l. 1345 naprej vedno nastavljen duhoven s poterjenjem Oglejskega patrijarha in Dobskega fajmoštra. Dohodki grajskega kaplana bili so neka vstanova plemenitih vitezev blagoviških in prostovoljni darovi vernih v praznik ss. Petra in Pavla.

Do leta 1363 je Blagovica s Krašinjno vred spadala pod Dobsko faro. L. 1363 pa se je ločila Krašenjska fara od Dobske in Blagovica je prišla pod Krašenjsko faro do l. 1787. Ker je Dobsko faro l. 1518 cesar Maksimilijan I daroval ljubljanskemu stoljnemu kapiteljnu, zato tudi Krašenjska in Blagoviška fara, ki ste se iz nje ločile, spadate pod patronstvo ljubljansko stoljnega kapiteljna.

Sedanja cerkev sv. Petra je bila na mestu prejšnje stare zidana okoli l. 1750 in posvečena menda l. 1755. Ko so pred 100 leti hoteli vstanoviti v Blagovici samostojno faro, zložili so farmani skupaj 4000 gld., da naj bi obresti tega denarja vžival prihodnji duhovni pastir, ter zato opravljal vstanovljene svete maše. Tako je Blagovica postala samostojna fara o novem letu 1787. Pervi fajmošter je bil gosp. Andrej Preširen, doma iz Mošenj, in sedanji župnik je 12. v sto letih.

Verniki tega kraja imeli so že od nekdanj veliko zaupanje do sv. Janeza Nep., ter so ga častili kot posebne pomočnika v vodnih nevarnostih, ker ravno v teh krajih povodenj pogostokrat napravi veliko strahú in škode. Zato so bili že l. 1736 za to cerkev podeljeni 40dnevni odpusti, da bi se pomnožilo češčenje sv. Janeza Nep. L. 1737 vstanovila se je tukaj celo bratovščina v čast tega svetnika, ter je od papeža Pija VI zadobila odpustke za svoj altar v kapeli sv. Janeza Nep., kteri so se mogli obrniti tudi v pomoč umerlih bratov in sester te bratovščine. Pozneje pa je ta bratovščina prenehala.

Stoletnica vstanovljenja blagoviške fare tedaj smo obhajali o prazniku sv. Petra in v njegovi osmini. Slovesno opravilo ob 10 blagovolil je obhajati iz posebne prijaznosti prečast. g. kanonik Ant. Urbas, kot zastopnik patronov. Govor je imel domači gosp. župnik; slovesnost je sklenila zahvalna pesem. V vsi osmini bila je z dovoljenjem vis. č. knezoškofijstva zjutraj sveta maša z blagoslovom in zvečer litanije. Največe veselje in sreča pa je bila za faro, ker je vis. č. knezoškofijstvo naklonilo od sv. Očeta Leona popolne odpustke za vso osmino. Zadobil je popolen odpustek vsak, ki je prejel zakramenta sv. pokore in sv. R. T. ter je v tej osmini v farni cerkvi sv. Petra molil za razširjanje sv. vere in za spreobrnjenje grešnikov. Te lepe prilike pa so se z veseljem vdeležili skoraj vsi domači farmani in še mnogo družih, ter so pobožno prejemale ss. zakramente, akoravno je bila zdaj največa košnja.

Naj varuje to faro tudi še za naprej sv. Peter, njen varh, in sv. Janez Nepomučan vsake nesreče!

Iz Železnikov, 2. julija. (*Delitev sv. birmе.*) (Konec.) Ob koncu spodnjih Železnikov je bil zopet čez cesto razpet na dveh mlajih zelen venec; v podnožji sta stala na vsaki strani na lepih postamentih angelja, z eno roko mil. gosp. nadpastirju naproti deržeča venec, v drugi roki pa imajoča male zastave cerkvene oblike. Med vožnjo skoz spod. Železnike pozdravljali so gromeči možnarji iz treh višin gospoda knezoškofa, čemur se je pridruževalo vbrano priterkavanje iz stolpov obeh cerkv. Tudi mnoge hiše srednjih Železnikov — pred drugim duhovska — so bile z mlaji, zastavami, napisi in vencu lepo ozališane. Na tergu pred cerkvijo poklonil se je in spodobno pozdravil mil. gosp. knezo-škofa oddelek občinskega odbora z županom; ob vhodu v lopo pričakali pa so jih č. g. župniki, domači, zaliloški in soriški, farni namestnik dražgoški in domači gosp. kaplan v roketih, in po kratkem ogovoru pospremljeni so bili v krasno razsvitljeno cerkev, kjer so domači č. g. župnik mil. gosp. nadpastirju, njihovemu častnemu spremstvu in obilni množici ljudstva dali blagoslov s presv. Rešnjim Telesom. Med gromovitim streljanjem in zvonjenjem spremljeni so bili zdaj gospod knezo-vladika v duhovsko hišo.

Zvečer je bil lepo razsvitljen cerkveni stolp, kakor tudi bližnje hiše okoli duhovšnice; zapelo je tudi pevstvo bralnega društva knezo-škofu na čast nekoliko pesem (vmes tudi papeževo hymno *).

Naslednji dan, 25. rožnika, pričele so se sa. maše zjutraj ob 6; — ob 9 pa je enajst gg. duhovnov v slavnostnem sprevedu spremilo vzvišenega gosp. nadpastirja med mogočno odmevajočim streljanjem in vbranim priterkavanjem v cerkev, kjer so po navadnih molitvah opr. vili najpred sv. mašo, potem imeli ginljiv govor o Materi Božji, zatim pa so delili zbrani mladini iz vse selške doline zakrament sv. birmе. Temu je sledila molitev za vérne mertve; podali so se mil. gosp. nadpastir med žalostnim zvonjenjem v sprevedu na pokopališče k sv. Frančišku, kjer so opravili navadne mertvaške molitve. Vernivši se nazaj v farno cerkev so taisto in vsa njeno napravo natančno ogledali, konečno pa se podali v slavnostnem sprevedu nazaj v župnijsko stanovanje.

Popoldan ob 5 šli so še enkrat v cerkev presv. Rešnj. Telo počastit, potem pa so se odpeljali proti Stari Loki. Kakor o prihodu, snidla se je tudi pri odhodu šol. mladina s svojimi tremi zastavami na odločenem kraju, da prejme z množico zbranega občinstva vred še enkrat nadpastirski blagoslov. Slavolok pri vhodu v terg, ki je tako narejen, da se da hitro predrugačiti in zaobertiti, nosil je zdaj v slovo napis:

Z Bogom! Vselej srečno hodi!

Čedo Svojo v svet' raj vodi!

K sklepu pa rečemo: Bog ohrani škofiji dolga dolga leta tako gorečega, skerblijivega, ljudomilega in prijaznega višjega Pastirja; naj bi se povernili zdravi in srečni še mnogokrat v naš kraj!

R. P.

Iz Osilnice pri Kolpi, 7. junija. (*III. red; cerkvene napravi; slaven gost.*) V času od 15. do 24. junija tega leta je pri nas bival preč. gospod oče Frančišk Kopitar

*) Besede te hymne je po talijanskem izvorniku poslovenil še za časa življenja rajnega neumerljivega papeža Pija IX monsign. L. Jeran. Napév pa se nahaja natisnjen v svezku, že do malega razprodanem: „Mali slovenski pevec.“ Zbirka dvoglasnih šolskih napevov. Zložil in na svitlo dal v spomin zlate maše Sv. Očeta Pija IX 11. apr. 1869, Josip Levičnik, učitelj v Železnikih.“ —

s Tersata. Kakor upamo, je preč. pater pri nas veliko dobrega storil za duše tistih, ki so se mu zaupali. Viditi je bilo ves čas obilno število spovedencev okoli njegove spovednice. Pa tudi v nedeljo (III. po Bink.), ko je imel preč. oče veliko duhovno opravilo, se je bilo zbralo toliko ljudstva, da je bila cerkev prenatlačena. V nedeljo popoldne je bilo 27 novih udov sprejetih v III. red, ki so se pridružili k svojim prejšnjim starejšim bratom. Prav lepo so verni pokazali, da imajo veliko zaupanje v to bratovščino. — Bog blagoslovi!

Ravno v tem času dobili smo iz Ljubljane 4 nove kamne za našo cerkev, namreč: kerstni kamen in 3 kropilne kamne. Prav po volji nam jih je izdelal blagorodni g. Vinko Čamernik, znani kamnosek v Ljubljani. Kamni so že postavljeni, imajo vsaki svojo prosto podstavo in so lepo uglajeni. Prav podajo se naši cerkvi.

Četertega julija pa so nas obiskali visoki gost milostljivi gospod škof iz Senja. Načert njihovega potovanja, ob enem delitve sv. birmе, je bil tako narejen, da so potovali iz Plešč (župnija na Hervaškem) skozi Osilnico v Kuželj proti Brodu pri Kolpi. Pri tej priložnosti so obiskali našo cerkev, po kratki molitvi si taisto ogledali ter se podali tudi v župni stan. Okoli enajstih dopoldan odpeljali so se dalje v obilnem spremstvu blagoslovljaje ljudstvo, kterega se je bilo obilno zbralo v Osilnici in po vaséh, skozi ktere je držala pot. Vasi so bile krasno ozališane, kakor se spodobi takemu obiskovalcu. Večkrat je milostljivi gost pozdravil naše ljudstvo in med potjo, kakor ob ločitvi od nas, večkrat pozdravil našega milostljivega gosp. knezo-škofa ljubljanskega. Častitljivi dohod visocega gosta ostane nam v vednem spominu in zapisan v cerkveno kroniko. Pozdrav od milostljivega škofa bodo sprejeti blagovolili milostljivi naš gospod knezoškof ob dohodu v Osilnico, septembra mesca, kterega radostno in veselega serca pričakuje vse ljudstvo naše župnije.

Zvonček iz Zagreba. (Dalje.) V Zagrebu se je pretekli mesec obhajalo še posebno češčenje presv. Serca Jezusovega v cerkvi usmiljenih sester, in upamo, v veliki dušni blagor vernim. Krasna in umetna slika presv. Serca je postavljena v desni kapeli na altarju Matere Božje 7 žalosti in prelepo okinčana, da tako ginljivo in častito podobo sem malokje vidil; popolno na ta način pa še nikjer ne. Okolo Božjega presv. Serca je ternjeva krona, ne počez okolo serca ovita, ampak kakor venec na okolo serca, tako da se najljubeznjivši Serce vidi sredi ternjevega venca. Pravijo, da tako prav za prav se je bilo presv. Serce zvel. Margariti Alakok prikazalo in razodelo? — Sv. Alojzija dan šli smo z nekimi prijatelji iz Zagreba obiskat druzega nam prijatelja v Kerško na Kranjskem. Vozili smo se raji na kolih s konji, kakor z železničnim vlakom; zato, da razgledamo krasne okolice od Zagreba do Brežic na Štajerskem. 22. tega mesca (junija) v jutro ob 6 še le smo dospeli preko deželne meje hervatsko-štirske; ker smo se mudili pri znancih spotoma. Pol ure od meje stoji na krasnem polju v velelepi ravnici veličastna cerkva jonskega zloga, Marija Dobova. Malo župnih cerkev na deželi je tako veličastnih in velikih. Škoda, da onih petero prijetnih in velikih oken v prezbiterju ni previdenih s slikami na steklu; dalje ni primérno, da veliki oltar je čisto gotiškega sloga v cerkvi jonske oblike. Vse preveč drevja v oltarju nakopičenega ni nikjer lepo, posebno pa v taki cerkvi ne. Ko bi ta veličastna cerkva s trijemi velikimi ladijami in krasno prezbiterijo imela vsaj omenjene petere okna s slikami na steklu, oltar veliki nižji, in cerkvene oblike, večji in dostojniši križev pot, bi se jih malo enacih našlo na deželi, še v mestih ne.

Ravno tu je zazvonilo z vsemi trijemi zvonovi, vprašamo, bo li sedaj sv. maša? Odgovorilo se je: Bode malo pozueje, sedaj idejo po truplo pokojne žene, tretjerednice, v bližnjo vas. Radovedni, kaki običaj je tu pri sprevedu, posebno še tretjerednice: smo počakali, da vidimo. Kmalo začne se viti po cesti med lepim poljem, od vasi Luče, milo-žalostna povorka. Toliko ljudi je pokojno spremljevalo, da v mnogih krajih pri nas na hervatski križev teden tolika procesija ni. Vsi možki so odkriti in vse spremstvo moli glasno in združeno sv. rožni venec. Prašam neke ljudi; kako to, da toliko ljudi pokojno spremlja? Prijazno mi pripovedavajo sledeče: „V naši fari je veliko število tretjerednikov. Pokojna pa je bila posebno goreča, pridna in pobožna družbenica tega reda. Tretji red pa veleva, da vsi, katerim koli je mogoče, naj gredo k pogrebu pokojnega brata ali sestre tistega okraja, kjer dočini redovni ud umerje. Dalje veleva, da naj vsi udje pokojnega spremljajoči molijo sv. rožni venec za blagor in večni pokoj umerlega. Imajo pa pri nas možki redovni udje svojega nadzornika, ženski udje svojo nadzornico; ta pove drugim bratom in sestram, po okolnih vaséh živečim, da je ta ali oni umerl, da naj k dolžnostnemu pogrebu pridejo.“ Pravili so tudi to, da omenjena pokojna tretjerednica je bila ud bratovščin: presv. Rešnjega Telesa, karmelskega in sinjega škapulirja čistega spočetja bl. Device Marije. Z zdihljejem so rekli: O, sedaj že vé, koliko so vredni ti veliki pripomočki sv. Cerkve! Nosila je tri svete obleke, jedno Kristusa in sv. Frančiška, dve pa Matere Božje. Bog ji daj in Devica Marija nebeško obleko, večni mir in pokoj, večna luč naj ji sveti. Jaz sem pa s solzami v očéh rekel, Amen. Vesel, dobrih ljudi; čudeč se, da tu prosti ljudje toliko in tako izverstno znajo o Božjih, svetih in sv. cerkve rečéh, posebno o tretjem, tako koristnem redu.

Kedor tedaj ima živo vero v Boga in njegovega edinorojenega pravega Sina, včlovečenega; v sv. mater katoliško apostoljsko Cerkvo, v neumerjočnost duše, v plačilo in kazen po smerti; naj širi, pospešuje in priporoča, poleg naj potrebnejega in zapovedanega, še priporočeno in svetovano od sv. Matere cerkve, to je: sv. tretji red sv. Frančiška Serafinskega in druge koristne bratovščine; ker to veliko pomore, da se spolnuje ali se spolnovati začne ono, kar je naj bolj potrebno in zapovedano. Bog bo plačnik! (Konec naal.)

Močno koristno za župnike in sploh duhovne.

I. Prošeni smo naslednje verstice sprejeti:

EPHEMERIS PAROCHORUM, publicatio mensilis (ab Auctoritate Ecclesiastica revisa atque adprobata). — Sub hoc titulo, die XIX Martii S. Iosepho B. V. M. Sponso et Ecclesiae coelesti patrono sacra, latinum prodiit opus; quod cum Romae edatur unde lux oritur et ubi Summus animarum sedet Pastor, Curionibus et Presbyteris Orbis dicatur, quorum est creditum sibi gregem Christi instituere. — Acta Summi Pontificis, illius literae encyclicae, alloquutiones, sacram Congregationum decreta ac sententiae, adiecta causarum synopsi, totidem fundamenta sunt operis hujus, cui non desunt morales exercitationes in casibus conscientiae, ritualis disciplinae quaestiones, tum praecipuarum rerum notitia, quae ad Romam pontificiam pertinent, vel ad insigniores orbis Antistites, vel ad opera, ac studia de ecclesiastica disciplina, quae in vulgus edentur, vel ad omnia, quae Divinum cultum et Ecclesiae decus prae caeteris afficiunt. — Semel in mense fasciculus vulgatur sexdecim paginis constans; associatio fit ad annum, pretio libellarum (francs) Tres pro nationibus Europae aliisque unione postali utentibus, Quatuor pro reliquis. — Quis est Parochus aut Sacerdos, qui magnam

Ephemeridis utilitatem tam levi onere assequendam non videat, et in album associatorum referri non gaudeat? Hoc facile obtinetur mittendo nomen, domicilium cum relativo pretio: „Libreria Aureliana, Roma (Italia)“ hujus publicationis proprietariam, quae ocyus fasciculos vulgatos mittit.

II. Kako praktičen in koristen je ta Rimski mesečnik, sodi vsak lahko n. pr. iz naslednjega spiska, ki ga med mnogimi drugimi ima prvi snopič, to je:

Missae pro populo.

In dioecesi Nivernensi ob sacerdotum penuriam accidit, ut non paucis Parochis duplicis paroeciae curam incumberet. Apud hos autem sive ob legis oblivionem, sive (b) secundae paroeciae redditus prorsus oneri alterius curae insufficientes, mos invaluit non celebrandi missam pro populo hujus secundae paroeciae diebus festis in Gallia suppressis.

Quaeritur igitur, utrum hic usus tolerari possit.

* * *

Jam vero parochos, animarum curam actu exercentes, divino praecepto teneri pro ovibus sibi commissis, diebus dominicis aliisque festis missae sacrificium offerre. lex canonica aperte docet, uti liquet ex pluribus S. C. declarationibus, praesertim in Pistorien. et Praten. die 14 febr. 1699, ab Innocentio XII confirmatis, et ex Constitutione Benedicti XIV Cum semper oblatas diei 19 augusti 1744.

Quod praeceptum urget, etiamsi parochus duplicem regat paroeciam; excepto casu quo duae vel plures paroeciae unione plenaria vel, uti canonistae loquuntur, unione extinctiva tituli reperiantur copulatae sub unico rectore. Sane S. C. in Lucen. Applicationis Missae pro populo die 26 febr. 1774 proposito dubio: An parochi duabus parochialibus ecclesiis praepositi teneantur dominicis aliisque festis diebus missam pro unaquaque ecclesia, sive per se sive per alium, pro populo applicare in casu; respondit: Affirmative, exceptis tantum paroeciis unitis unione plenaria et extinctiva.

Neque ab hac obligatione eximuntur parochi in diebus ab albo festorum expunctis. Siquidem Summi Pontifices dum istis diebus christianam plebem ab onere audiendi sacrum deobligarunt, simul haud exoneraverunt animarum rectores ab officio missam pro populo celebrandi, ut pluries declaravit S. Cong. Concilii, praesertim in responsis ad Episcopos Galiarum et Belgi datis, et etiam, sancivit S. Rituum Congregatio in Aquilana 18 octobris 1818.

Quin in contrarium opponi valeat consuetudo quaedragenaria vel etiam immemorabilis, quippe quae attendi ullo modo debet, uti decrevit eadem S. C. in Mechlinien. 25 sept. 1847.

* * *

Attamen ex adverso considerari oportet non unum tantum vice, stante insufficientia vel tenuitate reddituum alterutrius paroeciae, cui unus rector praepositus reperiat, S. C. indulsisse missarum reductionem pro populo, saltem ad tempus et diebus minus solemnioribus, ac insimul absolutionem ab omissis impertiisse, uti videre est in Rupellen. die 8. julii 1843 et in Bobien. die 12 martii 1853.

Jam vero in themate eadem prorsus causae concurrere videntur: Episcopus enim testatur parochos celebrationes omississe ex juris ignorantia aut oblivione. En igitur bona fides, qua de praeteritis omissionibus excusari possint.

Insuper in talibus circumstantiis modo parochi propter reddituum tenuitatem reperiuntur, ut nimis grave

eis foret missam pro populo secundae paroeciae celebrare. Titulus proinde concurrat, quo in posterum ipsi ab hujusmodi onere liberari valeant. Eo vel magis quod, uti enarratur in citata Constit. Benedictina § 6, post Tridentinum legem invaluisse, ut onus celebrandi missam pro populo quasi proportionate ad redditus procederet. Hisce perpensis ad propositum

DUBIUM.

An rectores duarum paroeciarum in diebus festis suppressis possint a celebranda missa pro populo favore alterius paroeciae dispensari, et a praeteritis omissionibus absolvi in casu.

Emi Patres eadem die 5. martii 1887 respondere censuerunt:

Praevia absolute quoad praeteritum, pro gratia dispensationis quoad futurum ad quinquennium, facto verbo cum SSmo.

III. Sicer je obseg I. snopiča ta-le:

SUMMARIUM.

S. Josephi B. M. V. Sponsi: Invocatio. Parochis et Sacerdotibus orbis: Programma. Ex Actis Consistorialibus: Cardinalium creationes, Episcoporum electiones. Decreta et Resolutiones Sacr. Congregationum S. R. E.: S. Congr. Indicis: Prohibitio opusculi. S. Congr. Rituum: Decretum. S. Congr. Concilii: Aesina, Administrationis — Nivernem. Missae pro populo — Vivarien. Circa applicationem secundae missae — Asculana, Confraternitatis. Casus Conscientiae: De Justitia et Jure. Quaestio Liturgica: De Benedictionibus. De Curiis Ecclesiasticis apud S. Sedem: Congr. S. Officii, Congr. Indicis. Varia: Consistorium publicum, Nuperrimus Christiani Populi Census, Bibliographia, Funebria.

IV. Zdi se nam, da tudi ta mesečnik je eden žarov, ki lijejo iz velikega solnca naše dobe, katero se imenuje: „Lumen de coelo.“

Opazuj tudi lično latinščino.

Razgled po svetu.

Bolgarsko sobranje si je izvolilo novega kneza, ki se imenuje Princ Ferdinand Maksimilijan Karol Leopold Marija Koburški, vojvod Saksonski. Rojen je bil na Dunaju 26. sveč. 1861, tedaj je Avstrijanec; sedaj ima 26 lét. Vprašanje je, pa tudi dvom je, če ga poterdijo evropske vlade, ali ne? Termasta Rusija, kakor pišejo ruski časniki, utegne tudi tu svojo sitnost prodajati, kakor jo je pri Aleksandru.

Rim. V Propagandi je 120 mladenčev (blizo toliko, kot jih ima znani „minister“ v Lj.). Izmed teh je 9 Sirijanov, 5 Siro-Maronitov, 9 Kaldejev, 2 zamurca iz srednje Afrike, 1 zamurec iz Amerike, 1 Kinez, 1 Indijan, 22 Ircev, 11 Nemcev, 6 Albancev, 1 Oger, 5 Slovenov, 1 Georgijan, 1 Šved, 1 Danec, 10 Grekov, 2 Peržana, 4 Francozi. Drugi spadajo na severno Ameriko, Avstralijo, Anglijo, malo Azijo, Mesopotamijo. —

Razun Propagande, ki odgaja misijonarje za vesoljno zemljo in zato tudi gojence jemlje iz vsih narodov, je bilo v Rimu še ne davno 14 izobrališč za mladenče, ki so želeli stopiti v duhovski stan, ali pa nekteri, ki so že duhovni bili, namreč, za posameznike iz raznih narodov. Ti vstavi so: nemško-ogerski, gerško-ruski, angleški, irski, škotski, severno-amerikanski, kaprarski (italski), belgiški, poljski, južno-amerikanski, germanski („Anima“), ilirski, angleški (za spreobrnjenca) in tevtonski (pri Camposanto).

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe in velike nesreče. — Bolehna redovna oseba za pomoč. — Zgodnji Danici, Materi B. vedni Pomočnici in sv. Antonu P. se ponižno priporočam in prosim blago bratovščino za molitev, da bi se znebil velikih težav, posvetnih skerbí in vsih dušnih sovražnikov, prodal posestvo, dolgove plačal in na stare dni mirno Bogu služil itd. — Bolna oseba, da bi bila prevedena s svetimi zakramenti. — Za pravo spoznanje in za dosego doželenega poklica. — Nekdo za pomoč v hudih stiskah.

Zahvala in prošnja.

Duhoven se prav priserčno zahvaljuje Naši ljubi Gospej presv. Serca, sv. Jožefu, sv. Antonu in sv. Frančišku za ozdravljenje od bolezní v glavi; prosi, pa tudi ob enem, da bi to ozdravljenje bilo stanovito. Tudi še ena prošnja: da bi Naša ljuba Gospa presv. Serca in imenovani svetniki izprosili srečno rešitev dveh težavnih zadév — kmalu in po namenu moje prošnje.

P.

Listek za raznoterosti.

Iz Ljubljane. Milostni g. knez in škof so pretekli ponedeljek, 10. t. m., zjutraj odšli birmovat v Kamniški okraj; v kamniku so tudi oltar posvetili. V ponedeljek se vernejo domú.

Iz Ljubljane. Duhovske vaje bodo letos od ponedeljka 29. avg. popoldne, do petka dopoldne 2. sept. Visoko častitljivo škofijstvo vabi k njim posebno tiste gospode, kateri se jih že davno niso vdeležili. Čč. gg. duhovni pastirji naj svoj odmen vdeležiti se kmalo naznanijo svojim dekanom, kateri naj do 20. avgusta to naznanijo v škofijo.

Iz Ljubljane. (Sarajevski zvonovi.) V četrtek (7. t. m.) je bilo vse polno ljudi v Samašovi zvonarni, doli po poti in spodej po cesti. Prišli so bili tudi premilostni gosp. knez in škof z baronom Vinklerjem in več družih odličnih oséb različnih stanov. Poskušali so namreč za Sarajevo v novo vlite šestere zvonove, za ktere so verli Kranjci pridno pošiljali darove naravnost v kn. šk. pisarno in prav lepih zneskov tudi po „Danici,“ ktere smo oddajali v kn. škof. pisarno. Vsi zvonovi, kakor pravijo, tehtajo blizo sto stotov in naj večí med njimi tehta čez 47 centov; stanejo pa, kakor pravijo, nekako 8500 gld.

Precej naslednji dan so jih začeli voziti na železnico, naj večega na prvo. Govorí se, da v 14 dneh dospejo v Sarajevo.

Knezoškofijska svetovalca sta postala prečast. gg.: Jan. Bačnik, župnik v Prečini, in Jan. Namre, župnik v Šmartinu pod Šmarino goro. Čestitamo!

V Ribnici je 8. t. m. zvečer po osmih začelo goreti v skednji in na hlevu tergovca in poštarja Pavsarja in v kratkem je pogorelo 60 hiš in družih poslopji, ter si nekteri posestniki niso prav nič rešili. Od Cenetovega Franceta do Janeza Pevca, in od hiše zdravnika gosp. Bobka — vsa stran od sodnijske hiše je pogorela. Preč. g. kanonik in dekan Skubic prosi pomoči za siromake.

Naši dijaki, podpirani od ljudoljubnih prijateljev, so res čez vse pričakovanje dobro izdelali. Čez 90 ssimih

gimnazijcev je dozdaj se skazalo s spričevali in med temi jih je samo 5 slabo opravilo, nekteri imajo v kaki reči popraviti, zato pa je 8 odličnjakov. Hvala Bogu in dobrotnikom! Drugi pot več, ko pridejo še iz družih šol.

V prid Dolenjcev s točo poškodovanih je visoka vlada razglasila čverst oklic za pomoč in naznanja pre-mnoge zadete kraje in silno škodo, katero je napravila „huda ura“, namreč 300.000 gld., ter kliče prebivalce naše dežele na pomoč, ktere so v resnici naglo in ker-vavo potrebni. Bog se jih usmili!

Kolera v Siciliji hudo róji; v Kataneji jih je v treh dnéh umerlo 200 za kolero! Zdaj že pod nosom mokri otroci, rokodelski páglavci, šolski golobradci ne slišijo več, ko zvon opoldne in zvečer k molitvi vabi (naučili so jih odrašeni). Železna šiba nas utegne naučiti, da bodemo zopet očitno spoznavali svojega Boga in Odrešenika.

Lepa beseda najde lepo mesto. Neka redovnica je v Sables d' Aonne-u na Francoskem brala milošnjo za starčke in pokvečene ubožce. V gostilni se eden gostov véde, kakor bi tudi on bil voljan kaj dati; bil je repu-blikansk srenjski odbornik, ali bolje rečeno, „kulturo-gulec.“ Ko pa se redovnica približa in hoče dar prejeti, ji „olikani gospod“ na dlan pljune. „Gospod, to je za-me, pač da zarad obleke, katero nosim,“ mirno odgovori sestra, in mu pomoli drugo dlan; „zdaj pa prosim tudi kaj za svoje revne starčke.“ Ves osramoten res mož seže po svojo listnico in ji prav priljudno podá lep srebernjak v drugo roko.

V Knežaku so se od 25. junija do 5. julija veršile duhovne vaje za domače farane. Tudi duhovne vaje, kakor že l. 1882 ljudski misijon, so vodili č. oo. laza-risti iz Ljubljane. Vdeležba povoljna, ker domačih z listki je bilo spovedanih 1400. Priserčna zahvala preč. gg. misijonarjem, kakor tudi vsim gg. sosedom, ki so drage volje spovedovati pomagali.

Duhovske spremembe.

V Ljubljanski škofiji: Čast. g. Gašp. Vilman, administrator na Selih pri Šumbr., je postal ondi župnik. — Č. g. Jan. Kunavar, benef. in III. duh. pom. v Kočevji, je postal I. — Čast. g. Jan. Hromec, sem. duhoven, je postal Kozlarjev benef. in duh. pom. v Kočevji, č. g. Jož. Lesar, sem. duhoven, pa duh. pom. II. v Dobropolji. — Razpisana je duhovnija Mokronog.

Preskušnja za učence orgljarske šole ljublj. je bila v četrtek ob 9 dopoldne, 14. t. m.

V Kerški škofiji: Posvečevanje duhovnov je bilo postavljeno na 12., 14. in 17. t. m.

Prečast. gg. Val. Link in Jan. Oberjörg sta postala dekana in konzist. svetovalca. — Č. g. Luka Veršek gre za provizorja v Sele. — Umerl je benediktiuec č. o. Maver Peringer. R. I. P.

Dobrotni darovi.

Za študentovsko kuhinjo: Č. g. župnik Ign. Vrančič 3 gld. — Čast. g. st. kaplan Mat. Kolar 1 šm. tolar za naj bolj pridnega dijaka štud. kuh. — Čast. g. katehet Ant. Keržič 15 zvezkov „Angeljčka“ pridnim učencem za darilo. — Prečast. gosp. župnik Al. Košir 1 gld. — Gosp. L. Ravnik 2 gld. — Jan. Keržičnik 1 gld. — Preč.

g. župnik J. Potočnik 3 gld. — M. J. 3 gld. — Neime-novan 5 gld. — „Moj Jezus, usmiljenje!“ 2 gld. — Č. g. župnik A. Jamnik 5 gld.

Za sv. Detinstvo: Šola v Repnjah zopet 4 gld. 85 kr. — Čast. g. Ignacij Vrančič, župnik v Zagradcu, 5 gld. — L. R. 1 gld. — Marija in Katarina Erjavec 1 gld. — Preč. gosp. J. Rozman, mestni župnik v Ljubljani, 10 gld. — M. O. 1 gld.

Za sv. Očeta: Č. g. župnik Janez Arko 10 gld., in farani Podlipški 10 gld. — Z Brezovica 2 gld. — F. L. 5 gld.

Za uboge s točo poškodovane Dolenjce: Čast. g. kat. Ant. Keržič 1 gld. — Pn. g. kan. A. Urbas 2 gld. — Neimenovana 30 kr. — Lucine po č. g. Ant. Dolinarji 6 gld. — Dolska fara po č. g. župn. J. Jarcu 15 gld. — Pn. g. kan. dr. Jan. Kulavic 5 gld. — L. J. 5 gld. — Neimenovan gosp. kanonik 10 gld. — Neimenovan 3 gld. — Pn. g. stoljni dekan H. Pavkar 10 gld. — Č. g. župnik Ant. Čibašek 3 gld. — M. S. 3 gld.

Za bratovšino N. lj. Gospé: G. L. Ravnik 60 kr. — Č. g. K. Čigon 1 gld. 84 kr.

Za Danski misijon: A. V. 1 gld. — Iz Dolske fare 1 gld. — Neimenovan 3 gld.

Za družbo sv. Bonifacija: Iz Št. Ruperta po preč. g. župn. Al. Koširji 6 gld.

Za pogorelce na Godešičah: Iz Dolske fare 2 gld.

Za pogorelce v Strahinji pri Naklu: Iz Dolske fare 2 gld.

Za pogorelce v Ribnici: Neimenovan 3 gld. — Pn. g. stoljni dek. H. Pavkar 5 gld. — Čast. g. župnik Ant. Čibašek 3 gld. — M. S. 3 gld.

Za Marijanišče: Iz Dolske fare 5 gld. — Čast. g. Lovro Rozman 5 gld. — „Moj Jezus, usmiljenje“ 2 gld.

Za Tongking: Za južni Tongking 50 gld. in za večerni T. 50 glu. s pristavkom: „Kadar je lakota ve-lika v Kini, je obilna žetev, če gg. misijonarji imajo denar za živež“ (ljudem namreč). Iz ravno te roke 20 gld. za kapelo sv. Jožefa P. Atanaz. v vik. Schensfai-ju. — „Moj Jezus, usmiljenje“ 1 gld.

Za hišo kat. družbe rokodelskih pomočnikov: Č. g. župnik St. Šranc 2 gld.

Za pogorelce v Retečah: Farani z Brezovica 25 gld.

Za zidanje cerkve v Fojnici v Bosni: Z Verhniko po č. g. Tom. Potočniku 15 gld. 90 kr.

Za usmiljene Sestre v Adrijanopolu: M. J. 10 gld. — Neka dobra družina 19 gld. (in zraven tega vzela 11 srečk).

Za misijone v Kini, Japonu in Tonkinu: M. J. 10 gld.

Za opravo ubožnih cerkev naše škofije: Iz Šmihela pri Žužemberku 11 gld. — Iz Peč 3 gld. 30 kr. — Z Vojskega 11 gld. 30 kr. — S Terstenika 18 gld. 50 kr. — Iz Podlipe 9 gld. — Iz Javorja 10 gld. — Iz Jesenic in od sv. Križa nad Jesenicami 7 gld. — Od sv. Helene 13 gld. 32 kr. — Z Motnika 16 gld. 20 kr. — Z Rado-ljice 12 gld. 80 kr. — S Prežganja 9 gld. — Z Dolenje vasi 13 gld. 4 kr. — S Toplic 17 gld 50 kr. — Od sv. Trojice 28 gld. 20 kr. — S Fare pri Kostelu 5 gld. — Z Janč zopet 2 gld. 60 kr.

Pogovori z gg. dopisovalci.

G. —l.— v V.: Lepa hvala; precej prihodnjič. — G. —r— v N.: Ravno tako. — G. R. P.: Lepa hvala in po-sdrav! — G. Al. K. v Št. R.: Naročnini za „Slov. in „Dan.“ oddani. Serčen pozdrav in hvala! — Gg. L. Š. in H. v O.: Lepa hvala; pa prosimo večkrat kaj.